

Hồi Thứ Hai Mười Tám NGHI NGỜ TRĂM MỖI

Phiêu Phiêu Tiên Tử hướng cặp mắt trong sáng nhìn Y Mộng Lãng một chập rồi hỏi:

– Các hạ là Ma Điện công tử Y Mộng Lãng phải không?

Nét mặt bà ta tuy lạnh lẽo như băng nhưng giọng nói dịu dàng êm ấm khiến người nghe có cảm giác lâng lâng! Trách nào năm xưa Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu và Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cùng mê say điên đảo.

Y Mộng Lãng vội nghiêng mình thi lễ:

– Phải vãn bối đây ạ!

Phiêu Phiêu Tiên Tử bỗng nhíu cặp mày liễu nói:

– Bây giờ nhà ngươi có thể đi khỏi nơi đây được rồi đó!

Giọng nói của bà ta tuy êm nhẹ nhưng Y Mộng Lãng đã bất giác giật mình, vì tính chất đột nhiên của nó.

Gương mặt tươi cười thần bí của chàng sau giây phút ngưng đọng giờ lại lay động, chàng cất tiếng:

– Vãn bối còn có một chuyện cần phụng cáo hai vị.

Vừa nói chàng vừa lấy trong bọc ra chiếc hộp đựng bảo vật Uất Hương Kim Điều của Hề Công Cửu trao cho tiếp tục:

– Đây là bảo vật Uất Hương Kim Điều, có thể giải được bách độc, vãn bối phụng mệnh...

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao chột lên tiếng ngắt lời chàng:

– Có phải các hạ định đưa bảo vật Uất Hương Kim Điều để giúp giải trừ chất độc trong cơ thể chúng ta không?

– Đúng vậy!

– Tiếc rằng Đặng thị thế gia xưa nay chưa hề để ai uy hiếp bao giờ, mà cũng chưa hề lãnh nhận ân tình của kẻ khác. Lão phu khuyên các hạ hãy mau rời khỏi đây ngay, miễn lão phu phải dùng võ lực...

Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lãng lại rung động. Sở dĩ chàng tỏ vẻ cung kính lễ độ đối với vợ chồng Đặng Giao, bây giờ cũng như ban nãy chàng đã nương tay đối với Tiểu Bạch Long đều là vì chàng còn mang nặng trong lòng mối ân tình cảm kích của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu. Chàng đâu có ngờ Đặng thị thế

gia chẳng có ai biết tỏ ra thông cảm tình lý. Chàng đột nhiên ngửa cổ cất tiếng cười sảng sặc:

Ha, ha, ha!... Ha, ha, ha!...

Đoạn chàng chậm rãi nói:

– Thì ra Cùng Lai Sơn Đặng thị thế gia đều là những nhân vật như thế!...

Mãn Thiên Phi Hoa hừ một tiếng lạnh lùng hỏi:

– Các hạ nói gì?...

Y Mộng Lãng thản nhiên bước tới một bước nhún vai nói tiếp:

– Đã thế thì Y Mộng Lãng mỗ đành phải cưỡng bức đòi người vậy!

Hà hà!... Hắc hắc!...

Lần này giọng cười ngạo mạn được phát ra từ Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao. Ông ta lạnh lùng khinh miệt:

– Đến ngay như Thiên Quỷ Giáo muốn lợi dụng thế lực của Đặng Gia, đã hạ độc cổ uy hiếp tính mệnh của ba vợ chồng cha con ta mà ta còn chẳng coi vào đâu, thì cái trò uy hiếp của nhà người sá kể gì!...

Ngưng một chút, ông ta lại nói tiếp:

– Cho nhà người hay rằng, chẳng những Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc có mặt tại Đặng gia bảo mà con gái ông ta là Thúc Gia Ngọc cũng vừa đến đây tối hôm qua. Nhưng nhà người liệu sức có thể vượt qua bờ tường này không?

– Tại hạ cũng đành muốn thử xem!

Gương mặt tươi vui của Y Mộng Lãng vẫn không ngừng lay động, giọng nói vẫn êm nhẹ nhưng trong đầu chàng có hơi nổi nóng.

Chàng đã vì muốn giữ lời hứa, từ nghìn dặm bên ba đến đây, nhưng không dè vợ chồng cha con Đặng thị lại đối với chàng có thái độ như thế. Chàng quả thực không rõ tại sao? Chàng tin rằng nếu chàng nêu danh tước Phi Long Thần Dao Hề Công Cứu ra, thì tình thế sẽ đổi khác chớ không đến nỗi như Phi Long Thần Dao đã đòi ba lần căn dặn chàng không được tiết lộ danh tước ông ta. Cuối cùng chàng quyết định hãy giải quyết chuyện của chàng trước, rồi sẽ tính sau. Thế rồi thân hình chàng chẳng thấy lắc động mà đã nhấc bổng lên cao bay vèo về hướng Đặng gia bảo như một ánh điện chớp.

Nhưng giữa lúc thân hình chàng vừa rời khỏi mặt bờ tường được độ hai thước đã nghe tiếng quát lạnh lạnh: “Trở lại!” tiếp theo là một bóng người thấp thoáng phát ra một luồng kinh lực vừa cương vừa nhu, dồn chàng rớt trở lại xuống mặt bờ tường.

Bóng người là Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty chủ nhân Đặng gia Bảo, một nhân vật đã nổi danh khinh công siêu tuyệt.

Y Mộng Lăng khẽ quát:

– Thân pháp giỏi! Rồi chân chàng vừa chạm bờ tường, chàng đã lại vung tay phát mạnh một cái lấy đà bốc lên cao vút là là bay lượn một vòng tiếp tục lao về hướng Đặng gia Bảo.

Chàng đã thi triển phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không.

Phiêu Phiêu Tiên Tử cũng vội vàng thi triển môn khinh công bình sinh đặc ý “Vân Lý Phiêu Phong” với ý định cản đối phương lại, nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy hai thân ảnh tuyệt diệu bay vút đi, mỗi cái xa hàng trượng, Phiêu Phiêu Tiên Tử chẳng những không đuổi kịp Y Mộng Lăng mà còn tụt lại sau hàng thước. Bà ta biến sắc mặt tỏ vẻ phẫn nộ, vì đây là lần thứ nhất bà ta đã thua sút kẻ khác về môn khinh công sở trường.

Nét mặt Tiểu Bạch Long hiện lên vẻ kinh dị. Trong khi đó nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao lại trầm xuống thêm. Rồi đột nhiên ông ta quát lớn:

– Người định chạy đâu!

Tiếp theo, một cánh tay ông ta vung mạnh lên, một giải lụa màu vàng bay ra như con giao long quẫy lộn xẹt về phía Y Mộng Lăng như một ánh chớp.

Hồi hộp thay cho Y Mộng Lăng, vì lúc này thân hình chàng đang lơ lửng trên không khó mà né tránh.

Nhưng khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ chỉ thấy thân hình chàng ta trầm nhanh xuống tám thước, rồi lại bốc vọt lên cao hơn hai trượng chao mình bay lượn vạch thành đường cánh cung tuyệt diệu.

Thật vậy, tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ. Nếu không, năm xưa Không Không Nhất Tẩu đã chẳng nhờ môn tuyệt học này chốn nhiếp võ lâm Trung Nguyên nhất thời.

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao nét mặt tỏ ra hâm mộ, nhưng chỉ trong giây thoáng đã bị sức tức giận lo lắng làm chìm mất. Trong khi đó, Y Mộng Lăng đã rời bờ tường được hơn hai trượng.

Lập tức ông ta cũng nhắc bổng thân hình lên cao đảo lượn ba vòng, cả hai cánh tay cùng vươn mạnh mấy cái.

Vút vút vút!... Vù vù vù!...

Hàng loạt những bóng giải lụa đủ màu, bay lượn đầy trời, ảo biến thành một quang cảnh kỳ quan rực rỡ, tạo thành những cơn gió lốc cuộn xoáy nghệt thờ.

Đây chính là chiêu tuyệt học “Thiên Hồng Tung Hoàn” mà Đặng Giao đã nhờ đó mà nổi danh Mãn Thiên Phi Hoa.

Trong giây phút, nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng lại, thân hình chàng lơ lửng trên không như sa vào giữa giòng khí lưu của một cơn bão lốc nghệt thờ...

Lập tức, chàng vội nghiêng răng vận khí ngưng tụ nơi thiên linh cực đỉnh, thi triển đại pháp “Bàn Cổ Ngưng Tụ” hai cánh tay vung mạnh liên tiếp đẩy ra bảy chưởng một lúc. Tiếp theo trong bầu không khí chấn động, chàng thi triển phép khinh công Thiên Mã Hành Không đến cực độ, bay lượn phi ảo xông ra ngoài vòng uy lực thế công của đối phương.

Đây là lần thứ nhất từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chàng đã phải dùng tận công lực.

“Soạt, soạt”... hai giải lụa màu của Đặng Giao bị xé rách tơi tả. Chéo áo của Y Mộng Lăng cũng bị cắt đứt hai mảnh.

Kể như chàng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng giữa lúc đó chàng đã bỗng thấy đau nhói ngang lưng, trán đổ mồ hôi hột. Một giải lụa màu đỏ đã cuốn ngang mình chàng một vòng như muốn nghiêng chàng làm hai khúc.

Nét mặt chàng trầm xuống, một luồng chân khí ngưng tụ tại ngang thắt lưng...

Nhưng một luồng kinh lực dũng mãnh của đối phương đã truyền qua giải lụa kéo mạnh thân hình chàng hất đi. Chàng vội vàng cất tiếng rú dài, hai tay nắm chặt giải lụa thi triển phép nội công “Thạch Trầm Đại Hải” trì kéo thân hình hạ xuống mặt tường và dùng sức định dật đứt giải lụa cuốn ngang lưng, nhưng giải lụa mềm mại hình như có sức phản chấn, chẳng những chàng không giật đứt được mà hộ khẩu còn bị chấn nhức.

Nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm xuống, cất tiếng cười hăng hắc:

– Y Mộng Lăng, nếu nhà ngươi còn định ương ngạnh xông càn vào Đặng gia Bảo, mỗ sẽ lấy tính mạng của ngươi lập tức.

– Có phải là để ngăn cản không cho tại hạ được gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hay không?

– Phải!

Giọng hỏi của Y Mộng Lăng tỏ ra vô cùng nghi hoặc. Mà tiếng trả lời của Đặng Giao hết sức khẳng định.

Thật là một việc khó hiểu. Tại sao Đặng thị Thế gia lại tận lực bảo vệ Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc như thế?

Hiện nay, cha con Đặng Giao đang bị chất độc cổ của Thiên Quỷ giáo hãm hại chỉ còn mạng sống trong vòng ba tháng, mà Tuyệt Chưởng Phong Hà lại chẳng vừa từ Thiên Quỷ Giáo đến ư?...

Không hiểu giữa họ có liên hệ gì?...

Đột nhiên một tiếng gào thảm thiết rúng động tâm thần mọi người, từ hướng Đặng gia Bảo vọng ra!

Mãn Thiên Phi Hoa, Phiêu Phiêu Tiên Tử và Tiểu Bạch Long đều rúng động thân hình mặt biến sắc.

Cặp mắt Đặng Giao xạ hai đạo lãnh quang như điện nhìn chăm chăm vào mặt Y Mộng Lãng.

Phiêu Phiêu Tiên Tử cùng Bạch Tiểu Long trao đổi nhau một cái nhìn rồi cả ba cùng phi thân chạy trở về Đặng gia Bảo.

Một nét kinh kỳ thoáng hiện trên gương mặt Y Mộng Lãng. Chàng khẽ nhún vai lẩm bẩm: “Thế là thế nào?” rồi cũng phóng mình chạy theo vào.

Hai tầng viện lạc như chạy lùi lại phía sau chàng. Tới một khu hoa viện có mấy cây cổ tùng cao vòi vọi, chàng mới ngừng chân bên cạnh một cổ thi thể.

Trên gương mặt người chết còn mang đầy vẻ phẫn nộ và thống khổ, da thịt co dúm hết sức thảm thương!

Y Mộng Lãng nhếch mép đứng nhìn Đặng Giao hỏi:

- Có phải Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đấy không?
- Phải!

Nhờn quang Y Mộng Lãng không ngừng rọi trên gương mặt Đặng Giao chàng hỏi tiếp:

- Thật tại hạ không rõ Đặng thị thế gia các người định giở trò bịp bợm gì? Đúng vậy, sự việc đã xảy ra hết sức nghi hoặc.
- Đặng thế gia chúng ta định giở trò bịp bợm?

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao tròn xoe cặp mắt tiếp theo giọng phẫn kích:

- Chính ta đây chưa hỏi xem nhà người đã giở trò gì?!...
- Tại hạ? Thần sắc ngữ khí của Đặng Giao đã làm cho Y Mộng Lãng hết sức ngạc nhiên.

Hắc!...

Đặng Giao thốt tiếng cười lạnh lẽo xê mình đến cạnh Y Mộng Lãng một bước nói giọng gay gắt:

- Phải mi hãy trả lời ngay!

Giọng trả lời của Y Mộng Lãng cũng tỏ vẻ khích động phẫn nộ:

- Ma Điện công tử Y Mộng Lãng từ khi xuất đạo giang hồ đến nay làm việc gì đều lưu danh để họ, chớ không bao giờ...

Đột nhiên một giọng nói trong trẻo đượm vẻ bi thương ngắt lời Y Mộng Lãng!

- Mộng Lãng! Nhà người cũng đến đây thật đấy ư?

Tiếp theo, là một bóng người nhỏ nhắn buông xuống mặt đất. Nàng là Thúc

Gia Ngọc.

Đặng Giao mắt lộ dị quang nhìn Thúc Gia Ngọc hỏi:

– Hiền điệt nữ! Thế này là sao?

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má. Thúc Gia Ngọc ngậm ngùi nói:

– Các vị có thể đoán biết phụ thân tiện nữ bị kẻ nào hãm hại không?

– Ai?

Y Mộng Lăng lên tiếng hỏi trước tiên.

– Các vị có bao giờ ngờ được là Liễu Liễu thần tăng không?

– Liễu Liễu thần tăng?

Chẳng riêng gì Y Mộng Lăng kinh ngạc, mà mọi người có mặt tại tràng ai nấy cũng cùng tâm trạng như chàng.

Quả thật là ngoài ý nghĩ của mọi người...

o O o